

ruineret sig saaledes derved, at det blev endnu værre end en Absurditet, — det blev nemlig til aldeles Intet. Men der er eet Punkt, som jeg ikke tør tilbageholde som Noget, der staaer uafgjort imellem Finantsministeren og mig, og i hvilken Henseende jeg ikke skjønner, at han har præciferet sin Modsetning, — og det er, at jeg troer at have godtgjort, at Regnskabsdecisionen — og det fremtræder navnlig her stærkt, forsaavidt Landstinget deeltager heri — ikke staaer paa det blotte, bare Alternativ: Ansvar eller Iftaansvar. Hvis det var saa, skal jeg blot udhæve som en nødvendig Consequens, at hele Revisions- og Decisionarbejdet saa vilde have været — for ikke at bruge for håardt et Udtryk — ialtsald høist urimeligt; thi da blev den eneste sunde Betydning deraf, at man erklærede: efterat have undersøgt dette Regnskab, finde vi ikke, at der er Anledning til, at noget Menneſke bør drages til Ansvar for nogen Post, og da vilde hele denne punktviſe Gjennemgaaen og Drøften være en unødvendig Gjerning. Men det er, troer jeg, aldeles klart, at Sagen ikke kan staae paa dette, om jeg saa maa sige criminalistiske Standpunkt. Altsaa, aldeles uafhængigt af Spørgsmaalet om Ansvar og Erstatning osv., som Finantsministeren her saa stærkt fremdrog, maa Decisionen have sin selvstændige Betydning med Hensyn til Forvaltningen af Statsformuen, og, naar der ikke kommer nogen Bestemmelse ind, der enten er en Indsmugling af Lovgivningsmyndigheden, — hvori vi have vor bestemte lovlige Andeel, men som vi ikke kunne gjøre gjældende under Form af Decision eller i det Hele eenſtdigt uden Kronens Medvirkning, — og naar der ikke indkommer Noget, som paa nogen Maade kan siges at henhøre til Administrationen, saa kan Finantsministeren ikke være berettiget til at tage Pengene fra os og give dem til Andre, blot fordi han falder paa at sige, at det er administrativt. Det er ikke administrativt at sige, at der til Sørøs Intrader skal tilbagebetales Noget, som derfra uretteligt er taget. Det er Noget, som hører ind under Statsforvaltningen, og efterat være fremhævet af Revisionen og drøftet med Regjeringen, foreligger nu dette bestemte Punkt til afgjørende Beslutning for

Rigsdagen. Denne har herved et meget indskrænket Terrain, den maa vogte sig for at gribe ind i Lovgivningen og Administrationen, den maa ogsaa vogte sig for paa nogen Maade at træde hvilkesomhelst Privates Rettigheder for nær. Men, hvor der blot er Tale om den indre Ordning af det under den finantſtelle Statsforvaltning hørende Resfort, der er Rigsdagen i sin Ret. Men jeg skal ikke videre forfølge dette Spørgsmaal, da det efter de fremkomne Oplysninger ikke har nogensomhelst praktisk Interesse.

Besfely: Jeg skal blot tillade mig et Par Bemærkninger for at oplyse, hvorledes Forholdet var med Hensyn til Afgjørelsen i forrige Session. Der havde Revisionen indstillet under 6te Post under Statsactiverne, som angik den friherrelige adelske Fideicommisscapital: „Den omhandlede Fideicommisscapital bliver opført blandt Statsactiverne indtil videre som særskilt Activ med paahvilende Byrder.“ Dette blev under Discussionen og efter Duffe af Finantsministeren forandret til en Beslutning, der blev antagen af Forsamlingen, og lød saaledes: „Den omhandlede Fideicommisscapital bør optages blandt Statsactiverne indtil videre som særskilt Activ med paahvilende Byrder.“ Ligesaa lidt som jeg dengang har kunnet see nogen Forskjel imellem optages og bør optages, ligesaa lidt kan jeg see den nu, og saavidt jeg opfattede Discussionen dengang, var det ogsaa den Betragtning, som hovedsagelig gjorde sig gjældende hos Udvalget og dets Drøfter, at der ingen egentlig Forskjel var imellem „optages“ og „bør optages.“ Jeg kan dog dertil føie den Underretning, at den afgaaede Finantsminister virkelig har seet en Forskjel; thi denne Beslutning af Rigsdagen kunde komme til Anvendelse ved Regnskabet for 1853—54, og ved Finantsloven, som nu er forelagt for Folkethinget, men i Regnskabet for 1853—54, som er oversendt til Statsrevisionen, er den ikke tagen til Folge, og den nævnte Fideicommisscapital er ikke opført blandt Activerne i Linien. Søvrigt skal jeg dog tilføie, at, saavidt mig bekendt, har den meget ærede Finantsminister med Hensyn til Finantsloven for 1855—56 erklæret, at det vil den blive opført